

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. P. B.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 1. 2018, č. j. 57 A 24/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Cheb (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 28. 11. 2016, č. j. MUCH 100795/2016, vyslovil, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Deliktu se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při jeho užití bylo dodrženo pravidlo uvedené v § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (vozidlo stálo v protisměru – při levém okraji Mládežnické ulice ve Františkových Lázních). Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. 361/DS/17-3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Shledal, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou. Krajský soud neshledal důvodné námitky poukazující na nutnost provedení místního šetření. Podle krajského soudu správní orgán I. stupně správně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo nutné provádět v dané věci místní šetření. Skutkový stav stran protiprávního jednání řidiče vozidla byl postaven na jisto a provedení žalobcem navrhovaného místního šetření by na tomto závěru nebylo způsobilé cokoliv změnit. Důvodné neshledal krajský soud ani námitky poukazující na absenci společenské nebezpečnosti předmětného jednání. Podle krajského soudu parkování vozidla v protisměru zakládá potenciálně nebezpečnou a škodlivou situaci ve vztahu k hodnotám chráněným zákonem o silničním provozu. Konečně pak krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v námitkách poukazujících na protiústavnost § 125f zákona o silničním provozu. Z uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele jsou rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu nepřezkoumatelná a nesprávná. Správní orgány se nevypořádaly s návrhem stěžovatele na provedení místního šetření a nezabývaly se společenskou škodlivostí jednání řidiče v daném konkrétním případě. Stěžovatel dále dovozuje porušení § 2, § 3, § 4 odst. 1 a 4, § 7, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Krajský soud pak podle stěžovatele pouze přejal argumentaci správních orgánů a nevypořádal se s uplatněnými námitkami. Konkrétně řádně nevypořádal žalobní námitky poukazující na nutnost provedení místního šetření a na absenci společenské nebezpečnosti předmětného jednání řidiče. Závěrem kasační stížnosti poukázal na protiústavnost úpravy obsažené v § 125f zákona o silničním provozu. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém odkázal na svou argumentaci v rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že netrpí vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakých důvodů nepřisvědčil námitkám obsaženým v žalobě. Vypořádal i námitku poukazující na neústavnost úpravy obsažené v § 125f zákona o silničním provozu, zabýval se i poukazem stěžovatele na nutnost provedení místního šetření, jakož i námitkami dovozujícími absenci společenské nebezpečnosti jednání řidiče předmětného vozidla (viz str. 5 až 10 rozsudku krajského soudu). Jeho závěry jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné. Není přitom vadou vyvolávající bez dalšího nutnost zrušení rozsudku, pokud krajský soud převezme argumentaci správních orgánů (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

[12] Stěžovatel dále poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu, nejsou s ním v rozporu, přičemž v řízení nedošlo k vadám, které by vyvolávaly nutnost zrušení správních rozhodnutí. Jejich závěry jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Správní orgán I. stupně se zabýval i návrhem stěžovatele na provedení místního šetření a namítanou absencí společenské nebezpečnosti daného jednání. Viz str. 3 a násl. prvostupňového rozhodnutí, jakož i str. 2 a násl. odvolacího rozhodnutí, které s prvostupňovým rozhodnutím tvoří jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66).

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasačními námitkami poukazujícími na nesprávné právní posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané v řízení podle § 125f zákona o silničním provozu, resp. rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[16] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že „*jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

[17] Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu „*právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*“

[18] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, „*pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“

[19] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015 - 46, smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku. V těchto případech totiž správní orgány často zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o přestupcích“), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.

[20] Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“

[21] Proporcionalita přijatého řešení je zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45).

[22] Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 126/2017 - 35).

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil, že by ze strany správního orgánu nebyly učiněny dostatečné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, resp. že by byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Krajskému soudu a správním orgánům vytýkal, že neshledaly důvod k provedení místního šetření a že

nepřisvědčily tvrzením stěžovatele o absenci společenské nebezpečnosti předmětného jednání.

[24] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v dané věci měl řidič vozidla (jehož je stěžovatel provozovatelem) porušit § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož „*řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejblíže k okraji pozemní komunikace*.“

[25] Podle názoru Nejvyššího správního soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěr, že k takovému protiprávnímu jednání došlo. K tomu lze vedle úředního záznamu (který obsahuje popis protiprávního jednání řidiče vozidla, uvedení času jeho spáchání a podpis zasahujícího policisty) poukázat zejména na fotodokumentaci z daného místa. Tato mj. dokládá, k jakému protiprávnímu jednání ze strany řidiče došlo (stání v protisměru), resp. kde k němu došlo (a jaká byla situace v daném místě). Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatele, že správnímu orgánu nemohla být známa situace v daném místě. Ostatně uvedenou fotodokumentaci založenou ve správním spisu stěžovatel ani relevantně nerozporoval. Jak tedy správně konstatoval krajský soud, skutkový stav stran protiprávního jednání řidiče vozidla byl postaven na jisto a provedení navrhovaného místního šetření by na tomto závěru nebylo způsobilé cokoliv změnit, a to nadto za situace, kdy ani sám stěžovatel protiprávní stání vozidla nijak nerozporuje.

[26] Důvodem ke zrušení rozsudku nejsou ani závěry krajského soudu ve vztahu k žalobním námitkám, ve kterých stěžovatel poukazoval na absenci společenské nebezpečnosti jednání řidiče daného vozidla. Krajský soud správně akcentoval smysl zákona o silničním provozu, tj. zajištění bezpečnosti silničního provozu a všech jeho účastníků, přičemž parkování v protisměru takovému smyslu nekoresponduje. Předmětným jednáním by mohlo dojít k ohrožení řidiče jiného vozidla, cyklisty jedoucího po správné straně silnice (odkud by mohlo vyjíždět vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem). Ani tvrzená „faktická jednosměrnost“ dané ulice nepředstavuje relevantní důvod, který by vnášel pochybnosti do otázky naplnění materiální stránky přestupku. I při pohledu na fotografie, které byly přiloženy k žalobě, je jasně patrné, že zhoršená průjezdnost ulice není způsobena jejími fyzikálními parametry (tj. nedostatečnou šíří), ale zejména nekázní řidičů parkujících v ní svá vozidla, kteří stojí mimo vyznačená parkovací místa (což opět představuje protiprávní jednání, neboť daná ulice je obytnou zónou, v níž je stání mimo vyznačená parkovací místa zakázáno). Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací krajského soudu plně ztotožňuje a neshledává tedy polemiku stěžovatele s touto argumentací důvodnou. Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45. Tento rozsudek se vyjádřil i k posuzování společenské nebezpečnosti jednání. Krajský soud přitom na věc nahlížel optikou tohoto rozsudku.

[27] Pokud pak stěžovatel obecně poukazoval na porušení zásad správního řízení (uváděl, že v řízení před správními orgány došlo k porušení § 2, § 3, § 4, § 7, § 50 správního řádu) konstatuje zdejší soud, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen

rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60. V intencích výše uvedeného se soud zabýval uvedenými námitkami a neshledal je důvodnými. Postup správních orgánů nelze hodnotit jako rozporný se zásadami správního řízení. Správní orgány postupovaly v souladu s § 2 až § 8 správního řádu, jakož i s dalšími zásadami ovládajícími správní řízení. Řádně zjistily skutkový stav a dostály i dalším povinnostem vyplývajícím ze správního řádu. Poukazoval-li pak stěžovatel na svou argumentaci uplatněnou v žalobě, popř. v odvolání, konstatuje Nejvyšší správní soud, že není povinností soudu dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha však soudu nepřísluší (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70).

[28] Soud konečně nesdílí ani přesvědčení stěžovatele o protiústavnosti úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Důvody, které jej k těmto závěrům vedly, shrnul např. v rozsudcích ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40. Detailní rozbor předmětné otázky pak s odkazem na citovanou judikaturu provedl i krajský soud ve svém rozsudku, a proto nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytné nosné pilíře své argumentace opětovně připomínat. Pouze uzavírá, že námitku stěžovatele hodnotí jako neopodstatněnou, pročež neshledal ani důvody pro přerušení řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017 - 40, ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017 - 31 atp.). Např. v posledně uvedeném rozsudku zdejší soud uvedl, že „*nepřehlédl, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud není návrhem Krajského soudu v Ostravě nijak vázán, krom toho jeho přesvědčení o protiústavnosti citovaného ustanovení vůbec nesdílí, pročež se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] a vyčkávat na výsledek řízení před Ústavním soudem sp. zn. Pl. ÚS 15/16.*“

[29] S poukazem na uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů

řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu